

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Варна, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Т. Г. И.
като разглежда докладваното от Пл. Д. К. Административно наказателно дело № 20233110204837 по описа за 2023 година

Производството е на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано по жалба на Р. И. И., ЕГН *****, чрез адвокат П. И., АК - Варна, срещу: против Наказателно постановление № 23-0001990/03.08.2023 г., издадено от Бр. Г. Г. - Директор на РД "АА"- град Варна, с което: 1 за нарушаване нормата на чл. 100, ал. 1, т. 1, пр.2 от ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 10 /десет/ лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр.2 от ЗДвП и 2 за нарушение нормата на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДП вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. "а" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ му е било наложено административно наказание глоба в размер на 1 400.00 / хиляда и четиристотин / лева на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

В жалбата си въззивникът твърди, че НП е незаконосъобразно, защото е издадено при допускане на съществени процесуални нарушения и при нарушения на материалния закон. Същото не съответства на целта на закона и представлява явно несъответен отговор на деянието, което се претендира да е административно нарушение.

При измерването били установени отклонения в натоварванията, които не можело да бъдат определени като особено сериозни. Сочи се, че едва ли тези отклонения биха повишили риска относно безопасността на движението и биха способствали в решителна степен за повреждането и преждевременното износване на пътната инфраструктура. Претендира се, че отклонението в товара представлява маловажно нарушение. Счита, че проверяващите органи не са компетентни да извършат проверка на въззивника и товара. С тези и други аргументи се иска отмяната на НП.

Въззивникът е призован и на двата посочени в жалбата адреси, но не е намерен. Същият не се явява и не се представлява по делото.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от ю.к. В. Кр. В пледоарията си по същество излага становище за законосъобразност на НП. Отправя възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендира и за присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 05.07.2023 г. свидетеля З. Ю. и негов колега- В. И., двамата инспектори в РД "АА" - Варна, изпълнявали служебните си задължения като осъществявали пътен контрол. Около 14: 55 часа, в гр.Варна, на автомобилен път към пристанище ПЧМВ, до наказателен паркинг, в посока пристанище ПЧМВ, инспекторите при РД "АА" Варна спрели за проверка въззивника Р. И. И., който управлявал МПС марка "СКАНИЯ", с рег. № *****, кат. N3, с прикачено полуремарке с рег. № *****, от кат.04.

В хода на проверката по представените от въззивника товарителница № 06317705.07.2023 г. и пътен лист № 146428/22.07.2023 г. те установили, че въззивникът извършва обществен превоз на товари: шрот – 35 280 кг., по

маршрут с. Разделна - гр. Варна, със съчленено пътно превозно средство, състоящо се от моторно превозно средство с две оси и полуремарке с три оси, с обща маса – 50 120 кг., видно от кантарна бележка № 81823/05.07.2023 г., което надвишавало допустимата норма - 40 000 кг., определена от Министъра на регионалното развитие и благоустройство (МРРБ) с - 10 120 кг. По време на проверката въззивникът не представил квитанция за платена пътна такса за масата надвишаваща допустимите норми издадена от АПИ. В хода на проверката въззивникът не представил на проверяващите органи и контролен талон към СУМПС № *****, притежавано от него.

На място св. Ю. съставил на въззивника АУАН, в който посочил, че същият е нарушил нормата на [чл. 100, ал. 1, т. 1, пр2 от ЗДвП](#) и [чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП](#) вр. [чл. 6, ал. 1, т. 3, б. "б" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ](#), като представените от въззивника по време на проверката документи – пътен лист и товарителница били иззети.

Актът бил надлежно предявен и връчен на въззивника, който го подписал с без да оспори фактическите констатации посочени в него.

Въз основа на така съставения акт и на материалите съдържащи се в административно-наказателната преписка Директорът на РД "Автомобилна администрация" –гр. Варна, счел, че няма спорни обстоятелства и издал процесното наказателно постановление, с което на основание [чл. 183, ал. 1, т. 1, пр.2 от ЗДвП](#) наложил на въззивника административно наказание "глоба" в размер на 10 лева за нарушение на [чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП](#), а на [чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП](#) наложил на въззивника административно наказание "глоба" в размер на 1 400 лева за нарушение на [чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП](#).

Наказателното постановление било връчено лично на Р. И. на 18.09.2023 г.

В законоустановения 14-дневен срок, чрез Директора на Регионална дирекция "Автомобилна администрация" –гр. Варна, И. депозирал жалба до РС - Варна срещу горепосоченото НП.

Съдът напълно кредитира показанията на свидетеля Б. И., тъй като същите са последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Съдът кредитира и писмените материали по делото, тъй като същите кореспондират с установената по делото фактическа обстановка и не си противоречат.

Гореописаното се установява от приобщените материали по делото – от показанията на свидетеля Ю., дадени в съдебно заседание, АУАН, товарителница, пътен лист, измервания от ел. везна, справка за водача от масивите на ИА "АА", заповед за компетентност и от останалите приети по делото писмени доказателства.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна – лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършена служебна проверка за законосъобразност по образуване и провеждане на административно наказателното производство съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентните длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от

ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на [чл. 42](#) и [чл. 57](#) от ЗАНН.

Безспорно АУАН е съставен в присъствието на един свидетел и това е В. И. присъствал при установяване на нарушението и съставяне на АУАН–

видно съдържанието на АУАН. Актът е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е от категорията на съществените, водещи до опорочаване на производството, тъй като то не рефлектира пряко върху правото на защита на наказания субект да разбере за какво точно нарушение е наказан.

Съдът намира, че липсата на мотиви в НП, защо АНО приема, че не е налице хипотезата на чл. 28 от ЗАНН не е съществено процесуално нарушение от категорията да опорочи НП. По аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, административно-наказващият орган има задължение да извърши преценка за наличие на предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и ако прецени, че случаят е "маловажен", да не издава наказателно постановление, като предупреди устно или писмено нарушителя. Но административно-наказващият орган няма задължение да мотивира така извършената преценка и да изложи съображения като задължителен реквизит от съдържанието на наказателното постановление. С издаването на наказателното постановление последният недвусмислено е изразил становището си, че според него случаят не е маловажен.

Както в акта, така и в НП се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват нарушенията вменени във вина на въззивника, посочени са дата и място на извършване както и нарушените законови норми като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. Мястото на нарушението е ясно посочено в НП и това е на територията на гр. Варна, Южна. Съдът намира, че посочване на абривиатурата ПЧМВ –Варна в АУАН и НП, което съответства на предприятието "Поддържане чистотата на морските води" АД не нарушава правото на защита на наказания субект. Очевидно възз. е бил наясно къде е мястото на разтоварване, респективно е наясно къде е констатирано нарушението от страна на проверяващите.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на адм. наказателното производство и в тази връзка не споделя наведеното в жалбата възражение. Посочването в акта и НП, че към момента на проверката въззивникът не е представил квитанция от АПИ е достатъчно за обективната съставомерност на вмененото нарушение,

доколкото недвусмислено сочи на неспазване на установения ред за движение като в този смисъл е налице и константна практика на АС - Варна, например Решение по к. н. а. х. д. № 1892/2016 г. Решение по к. а. н. х. д. № 1790 по описа на съда за 2017 година, Решение по к. а. н. х. д. № 282 по описа на съда за 2017 г. и ред други. От друга страна правилно е било прието, че нарушението е извършено на 05.07.2023 г. /датата на извършване на превоза/, като мястото на нарушението е идентично с това на извършване на проверката, когато свидетелят З. Ю. и неговият колега пряко и непосредствено са възприели превозното средство, неговия водач, вида на превозвания товар, съдържанието на придружаващите превоза документи и са извършили измерването, констатирани са и че възз. не носи КТ към СУМПС. И доколкото мястото на извършване и установяване на нарушението е на територията на гр. Варна, то предполага и териториална компетентност на наказващия орган – Директор на РД"АА" - Варна. Нещо повече, според настоящия съдебен състав доколкото ЗДвП не предвижда териториална компетентност на наказващия орган /НП се издава от МТИТС или определени от него длъжностни лица/, то всяко овластено от МТИТС с подобни правомощия лице може да издаде НП. В случая със Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. /приложена към преписката/ министъра на транспорта, информационните технологии и съобщения е делегирал правомощия на директорите на регионалните дирекции "АА" да издават НП за нарушения по ЗДвП без да обвързва тези правомощия с територията на която са извършени нарушенията. Компетентността на актосъставителя – служител в РД АА-Варна пък е определена с нормите на чл. 166 от ЗДвП. Поради което и възражението в жалбата не се споделя от съда.

По пункт първи от НП: административно наказание "глоба" в размер на 10 лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр.2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1, пр.2 от ЗДвП.

Съгласно чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП "Водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Настоящият състав намира, че нарушението е безспорно доказано, тъй като в рамките на извършената му проверка на 05.07.2023 г. водачът не е представил на

компетентните органи контролен талон към СУМПС. Поради това и правилно е ангажирана административно наказателната му отговорност по [чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП](#), която предвижда наказание "глоба" в размер на 10 лв. за водач, който не носи контролен талон. Санкцията е определена от закона в абсолютен размер и съдът не разполага с възможност за нейната промяна. Поради това, настоящият съдебен състав намира, че НП в тази му част следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По пункт втори от НП: административно наказание глоба в размер на 1 400 / хиляда и четиристотин / лева на основание [чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП](#) за нарушение нормата на [чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДП](#) вр. [чл. 6, ал. 1, т. 3, б. "а" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ](#).

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът намира, че са събрани безспорни и категорични доказателства, че въззивникът е извършил нарушението, за което му е наложена санкция. Съдът не споделя посоченото в жалбата, че нарушението не е доказано. Напротив същото е безспорно доказано, не само посредством измерването извършено с електронна мобилна везна, а и от представените от самия водач документи, съпътстващи извършвания от него превоз, в частност товарителница. Последните в хода на проверката не са били оспорени, не е било оспорено и замерването с техническо средство на превозното средство. В тази връзка, съдът намира, че въззивникът едва в жалбата се опитва да установи съществено процесуално нарушение, като в нито един момент в хода на АНП от самото му започване със съставяне на АУАН, до издаване на НП, не е отрекъл по същество извършеното нарушение. Следва да се отбележи, че въззивникът не твърди неистинност на представените съпътстващи превоза документи. Прочие ако беше сторил това би се стигнало до други наказателно правни последици. При измерването, извършено от проверяващите органи е определено и общата маса на натовареното превозно средство 50 120 кг. , която е с 10 120 кг. по- висока от допустимата максимална маса – 40 000 кг.. Ето защо изводът на административно наказващия орган, че е доказано извършеното нарушение е правилен и съответства на установените в производството обстоятелства.

Съгласно нормата на чл. 139, ал. 1, т. 2 пр. 2 от ЗДвП движещите се по пътя ППС трябва да бъдат с размери, маса или натоварвания на ос, ненадвишаващи установените от Министъра на регионалното развитие норми, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението. Няма спор че тази норма е банкетна като в случая бланкетния състав е запълнен с нормата на чл. 6, ал. 1, т. 3, б. "а" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, която въвежда допустима максимална маса от 40 тона за ППС, движещи се по пътища, отворени за обществено ползване, в случая МПС с две оси с полуремарке с три и повече оси. От събраните в хода на съдебното следствие доказателства се установява, че процесният случай попада именно под действието на нормата на чл. 6, ал. 1, т. 3, б. "а" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ като нарушението се състои в неспазване на изискването за максимално допустима маса на движещото се по път, отворен за обществено ползване, ППС, което наместо с изискуемата максимална маса от 40 тона (40 000кг.), е с общо тегло 50 120 кг. В горната насока са както показанията на разпитания по делото свидетел, така и приложените към АНП разпечатки от мобилната везна, а и представените от въззивника по време на проверката документи, като за съда няма никакво съмнение, че въззивникът (професионален водач на МПС) е съзнавал, че тежестта на ППС-то, заедно с товара не е съответствала на допустимата максимална маса - 40 тона за ППС, движещи се по пътища, отворени за обществено ползване. Нещо повече, той съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от Наредба № 7/27.04.2018 г. е длъжен да следи за това натоварването на ППС да се извърши в съответствие с максимално допустимата маса на същото.

С оглед гореизложеното настоящият състав намира, че АНО правилно е преценил, че въззивникът е допуснал нарушение на нормата на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. "а" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ.

Въззивникът е съзнавал, че общото тегло на ППС и товара превишават 40 т., както и обстоятелството, че липсва издадено надлежно разрешително (съответно документ установяващ плащането на съответна

такса за движение на тежко ППС по отношение на товарния автомобил и товара за 24.05.2022 г.) и въпреки наличните представи е предприел управление на ППС.

За осъщественото от дееца нарушение законодателят е предвидил налагане на административно наказание глоба от 500 до 3 000 лева, от което следва, че определеното от административния орган наказание от 1 400 лева е в рамките на нормативно регламентиранияте предели, но в регламентирания максимум. При определянето му не са спазени изискванията на [чл. 27, ал. 2 от ЗАНН](#). Действително управлението на претоварените превозни средства противно на установените правила за това, крие сериозен риск за участниците в движението и за пътната инфраструктура. Тази особеност на правонарушенията от категорията на процесното не освобождава органа да прецени данните за личността на дееца, в т. ч. наличието на предходни нарушения и обществената му опасност. По преписката отсъстват доказателства възз. да е бил наказван за такова нарушение на ЗДвП или пък за каквото и да е било друго нарушение на правилата за движение или на разпоредбите регламентиращи транспортната дейност в последните повече от 10 г.

Настоящият състав съобрази и разпоредбите на [Приложение 1 към чл. 3, т. 4 от Регламент \(ЕС\) 2016/403](#) на Комисията. За нарушения на [Директива 96/53/ЕО](#) на Съвета, надхвърлянето на максимално допустимата маса за превозни средства от категорията N3 с между 5% и 10% е класифицирано като тежко нарушение, надхвърлянето на максимално допустимата маса с между 10% и 20% е много тежко нарушение, а над 20% - най-тежко нарушение.

При отчитане на описаните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства съдът намира, че с оглед постигане целите на наказанието, произтичащи от [чл. 12 от ЗАНН](#), на нарушителя следва да бъде определено административно наказание глоба над минималния размер 700 лева. Именно наказание в този размер ще съответства на тежестта на нарушението, при съобразяване в същото време и на конкретната обществена опасност на дееца и неговото имуществено състояние. Поради което се налага изменение на НП

по този пункт относно размера на наложеното административно наказание, като същият следва да се намали от 1 400.00 лева на 700.00 лева.

Съдът намира, че в настоящия случай не са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН, тъй като извършеното от възз. административно нарушение по нищо не се различава от обикновените нарушения от същия вид. Обстоятелството, че от нарушението няма настъпили вредни последици, не е в състояние да квалифицира случая като маловажен. Нарушението е от категорията на т. нар. "формални" нарушения, при които вредните последици /обществената опасност/ произтичат от самото осъществяване на изпълнителното деяние. Нещо повече, ЗДвП в настоящата си редакция - чл. 189з. (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) предвижда, че за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58 г от Закона за административните нарушения и наказания. Поради, което и прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН както иска възз. е забранена от самия закон.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно процесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за

правната помощ. Нормата на чл. 143, ал. 1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е поискал присъждане на разноски, като същият е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител - юрисконсулт. Ето защо искането за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело е основателно, като съдът определи в размер на 40.00 лв.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 и 5вр. ал. 1 и чл. 63д от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА пункт първи от Наказателно постановление № 23-0001990/03.08.2023 г., издадено от Бр. Г. Г. - Директор на РД "АА"- град Варна, с което на Р. И. И., ЕГН ***** за нарушаване нормата на чл. 100, ал. 1, т. 1, пр.2 от ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 10 /десет/ лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр.2 от ЗДвП.

ИЗМЕНЯ пункт втори от Наказателно постановление № 23-0001990/03.08.2023 г., издадено от Бр. Г. Г. - Директор на РД "АА"- град Варна, с което на Р. И. И., ЕГН ***** за нарушаване нормата на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДП вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. "а" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ му е било наложено административно наказание глоба в размер на 1 400.00 /хиляда и четиристотин/ лева на основание чл. 177, ал. 3, т. 1 пр. 2 от ЗДвП, като НАМАЛЯВА размера на административното наказание "глоба" на 700.00 /седемстотин / лева.

ОСЪЖДА Р. И. И., ЕГН ***** да заплати на Регионална дирекция "Автомобилна администрация" –гр. Варна юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 40.00 /четиридесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____